

‘We hebben een hoop begrip voor elkaar’

Sinds haar vader acht jaar geleden een dwarslaesie opliep, verleent dochter Heleen Tabbers (56) mantelzorg. Twee keer per week bezoekt ze haar ouders Joop (83) en Ans (84), die inmiddels beiden verzorging nodig hebben. Samen met Vierstroom zorgt Heleen dat zij een zo comfortabel en zelfstandig mogelijk leven kunnen leiden.

Het is alweer acht jaar geleden. Joop Tabbers voelt zich niet lekker en ligt op bed. Zijn vrouw vertrouwt het niet en belt de huisarts. Die komt en vermoedt dat meneer een aanval van jicht heeft. Tabbers krijgt spierverslappende middelen toegediend en gaat die avond vroeg slapen. Het wordt een slechte nacht. Pijn heeft hij niet echt, hij voelt zich vooral erg raar. “Ik kon me slecht bewegen, kwam niet uit bed. Dat was vreemd. Toen de dokter de dag erna kwam, vermoedde hij een zenuwontsteking. Hij drukte me op het hart hem weer te bellen als het na een dag niet beter ging. Al eerder kwam hij langs ter controle en constateerde: het gaat niet goed met u. Ik ben naar het ziekenhuis gebracht en voor ik het doorhad, lag ik onder de scan.”

‘Na het eten doen we samen de afwas. Dat kunnen we nog!’

Joop Tabbers (83) woont met zijn vrouw Ans (84) in Capelle aan de IJssel.

Uit de scan bleek meteen wat er aan de hand was. Tabbers’ klachten werden veroorzaakt door een lekkende aorta. “De chirurg verscheen met zijn gevolg aan mijn bed en vertelde me dat ik nipt op tijd was binnengebracht. De meeste mensen

overleven een lekkende aorta niet eens. Ik moest meteen geopereerd worden.” Net als haar moeder spoedt Heleen zich naar het ziekenhuis. Tabbers: “Toen ik zag dat de familie was opgeroepen, realiseerde ik me dat het ernst was.” Heleen arriveert net op tijd in het zieken-

huis. Ze was aan het werk in Den Haag toen ze gebeld werd, en het duurde even voor ze bij haar vader in Capelle aan de IJssel was. “Direct na binnenkomst kregen we de uitslag van de scan te horen. Omdat mijn vader meteen geopereerd moest

‘De arts zei dat we maar vast afscheid moesten nemen, voor het geval het mis ging’

Heleen Tabbers (56) woont in Rotterdam en werkt in een lampwinkel.

worden en de operatie nogal risicovol was, werd er door de arts bij gezegd dat we maar vast afscheid moesten nemen, voor het geval het mis ging.” Tabbers: “Wat doe je dan? Ik wist het niet. Je kunt je niet instellen op de dood, ik tenminste niet. Dit gebeurde allemaal zo plotseling.”

Geluk

Een paar zenuwslappende uren volgen. Heleen: “Ik ben met mijn moeder mee naar huis gegaan, vlak bij het ziekenhuis, en daar hebben we gewacht op de uitslag. Die was gelukkig goed – in die zin dat de operatie geslaagd was, hij leefde nog. Maar ik realiseerde me heel goed dat dit niet zomaar voorbij was. Je aorta is je levensslagader en die had schade opgelopen.” Drie dagen lag Tabbers op de intensive care, toen mocht hij naar een ‘normale’ ziekenkamer in het ziekenhuis. “De dames die me daar binnen zagen komen, vertelden me later dat ze niet dachten dat ik het zou halen. Zo slecht lag ik erbij.” In Tabbers’ benen wordt getest of hij reageert op prikkels. Dat doet hij niet. “Toen

vertelde de arts me dat ik een dwarslaesie had en nooit meer zou kunnen lopen. Mijn enige gedachte was: dat is heel vervelend, maar ik leef tenminste nog. Ik ben er altijd van uitgegaan dat ik geluk heb gehad. Je moet niet bij de pakken neerzitten, daar bereik je niks mee. Zo is mijn aard."

Na zes weken in het ziekenhuis wordt Tabbers doorverwezen naar een revalidatiecentrum. "Ik kwam er binnen in juni en eind december mocht ik er weer uit. Daar had ik op aangestuurd, want onze trouw-

dag is op 23 december. Dat jaar waren Ans en ik 50 jaar getrouwd en ik wilde heel graag op die dag thuis zijn. Ik had dat aan de arts verteld en hij beloofde me dat we naar die datum gingen toe werken." Met dit doel oefende Tabbers een aantal handelingen en bewegingen die hem bij een zelfstandig leven thuis van pas zouden komen. Hij leerde zelf in en uit zijn bed te komen en te lopen met een rollator, zodat hij zich in huis redelijk vrij kon bewegen. Toen was het bijna 23 december: Tabbers mocht van de arts

naar huis. Ging het niet, dan zou hij weer terugkomen. "Maar het ging, en ik ben thuis gebleven."

Ander leven

Niet alleen voor vader Tabbers was het een zware tijd geweest. Tegelijk met haar vaders dwarslaesie, lag Heleen in een scheiding, verhuisde ze en ging ze fulltime werken. Ook Tabbers vrouw Ans had het zwaar. Elke dag had ze haar man bezocht in het revalidatiecentrum. Toen hij weer thuiskwam, moesten ze heel anders gaan

leven dan vóór de opname. Tabbers: "Mijn vrouw kon niet meer zomaar weg, en samen weggaan moesten we ook organiseren. Daar moesten we onze weg wel even in vinden." Heleen: "Toen papa weer thuis was, stortte mama in. Ze begon te dementeren, maar gelukkig heeft ze daar medicijnen voor gekregen die heel goed aanslaan." Sinds Tabbers' terugkeer uit het revalidatiecentrum worden hij en zijn vrouw ondersteund door Vierstroom. Vier keer per dag komt er hulp voor het douchen en aankleden, het innemen van medicijnen, het bereiden van een warme maaltijd en

dat ik niet voor tien in bed wil liggen. Ik hou zo van de avond, dan kijk ik lekker televisie. Sindsdien komen de dames van Vierstroom dus wat later op de avond. Dat is toch geweldig? Daar mogen we heel dankbaar voor zijn."

Ook Heleen is erg gesteld op Vierstroom. "Voor mij is het een geruststellende gedachte dat zij er zijn. Ik ben enig kind en ik werk fulltime. Op mijn twee vrije dagen ben ik hier en neem ik de was mee. De zorg die zij elke dag nodig hebben, kan ik ze in mijn eentje niet geven. Als mijn vader ziek is of koorts heeft, kan ik niet altijd

de verpleegsters. Ik ben blij dat ze op die manier meedenken. Zonder de toegewijde zorg van Vierstroom zouden mijn ouders hier niet zo gelukkig met zijn tweeën zitten. Dan zouden ze naar een verzorgingshuis moeten."

Vanzelfsprekende zorg

Naast haar bezoeken twee keer per week, belt Heleen nog eens twee keer per week met haar vader. "Zondag om half twaalf en dinsdagavond om half negen. Elke week. Mijn vader is een man van de klok. We babbelen wat en ik weet dan hoe het gaat, dat geeft mij een goed gevoel." Heleen weet dat haar ouders waarderen wat hun dochter allemaal voor hen doet, maar daar praten ze niet vaak over. "We weten van elkaar dat het vanzelfsprekend is dat ik het doe. Mijn moeder heeft haar eigen ouders altijd verzorgd. We woonden vroeger zelfs bij mijn opa en oma in, dus ik heb dat wel een beetje meegekregen. Natuurlijk vind ik het soms zwaar en heb ik het weleens moeilijk. Ik werk vijf dagen en de andere twee dagen ben ik bij hen. Elke dag heeft een verplichting. Gelukkig is de band met mijn ouders zo dat ik het kan aangeven als ik eens toe ben aan een vrije dag voor mezelf. Dan kom ik een keertje 's avonds in plaats van overdag. Niemand zal daar boos om worden. We hebben een hoop begrip voor elkaar." Over een antwoord op de vraag hoe Joop Tabbers de toekomst ziet, hoeft hij niet lang na te denken. "Zonnig!", zegt hij vrolijk. "Het enige wat telt, is dat mijn vrouw en ik bij elkaar blijven. Dat gaat nu goed. Hoe het verder loopt, zien we wel."

'Het enige wat telt, is dat mijn vrouw en ik bij elkaar blijven'

het klaarmaken voor de nacht. Tabbers: "Het is niet niks allemaal, maar op deze manier kunnen we prima leven." Tussen het ochtendbezoek en de warme lunch bezoekt Tabbers op zijn scootmobiel de supermarkt, waar hij voor zichzelf en zijn vrouw een stoommaaltijd haalt. "Na het eten doen we samen de afwas. Dat kunnen we nog!"

Aardige dames

Over de zorg van Vierstroom is Tabbers zeer tevreden. "Dankzij Vierstroom kunnen mijn vrouw en ik hier samen blijven wonen, dat realiseer ik me heel goed. De verpleegsters zijn stuk voor stuk aardige dames. En als ik een voorstel heb hoe iets anders of beter zou kunnen, dan denken ze mee en proberen ze het zo goed mogelijk voor ons te organiseren. Toen ik een paar weken thuis was, heb ik aangegeven

meteen bij hem zijn. Vierstroom zorgt dan dat er nog eens iemand extra komt en in de gaten houdt of het wel goed gaat met pa. Dat geeft mij rust. "Toen mijn moeder steeds minder zelf kon, heeft Vierstroom dat heel goed gesignaleerd. Nu hebben mijn beide ouders hulp nodig; mijn moeder zelfs iets meer dan mijn vader, nadat ze vorig jaar een hersenbloeding kreeg. De zorg is erop aangepast. Nu wordt mijn moeder bijvoorbeeld eerst aangekleed en geholpen, en dan mijn vader. Dat werkt beter, zagen

Voor meer informatie over het aanvragen van Thuiszorg en voor andere vragen kunt u contact opnemen met de Zorglijn 0900-9300 (lokaal tarief) of de site www.vierstroom.nl bezoeken.

